

Cauza C-104/10

Patrick Kelly

împotriva

National University of Ireland (University College, Dublin)

[cerere de pronunțare a unei hotărâri
preliminare formulată de High Court (Irlanda)]

„Directivele 76/207/CEE, 97/80/CE și 2002/73/CE — Acces la formare profesională — Egalitate de tratament între bărbați și femei — Respingerea unei candidaturi — Accesul unui candidat la o formare profesională la informații privind calificările celorlalți candidați”

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 21 iulie 2011 I - 6817

Sumarul hotărârii

1. *Politica socială — Lucrători de sex masculin și lucrători de sex feminin — Accesul la încadrarea în muncă și condițiile de muncă — Egalitate de tratament — Sarcina probei în cazurile de discriminare*
[Directiva 97/80 a Consiliului, art. 4 alin. (1)]
2. *Politica socială — Lucrători de sex masculin și lucrători de sex feminin — Accesul la încadrarea în muncă și condițiile de muncă — Egalitate de tratament*
(Directiva 2002/73 a Parlamentului European și a Consiliului, art. 1 punctul 3; Directiva 76/207 a Consiliului, art. 4)

3. *Politica socială — Lucrători de sex masculin și lucrători de sex feminin — Accesul la încadrarea în muncă și condițiile de muncă — Egalitate de tratament — Sarcina probei în cazurile de discriminare*

(Directiva 95/46 a Parlamentului European și a Consiliului și Directiva 2002/58 a Parlamentului European și a Consiliului; Directiva 97/80 a Consiliului)

4. *Întrebări preliminare — Sesizarea Curții — Obligație de trimitere*
[art. 267 alin. (3) TFUE]

1. Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 97/80 privind sarcina probei în cazurile de discriminare pe motive de sex trebuie interpretat în sensul că nu prevede dreptul unui candidat la o formare profesională, care apreciază că accesul la aceasta i-a fost refuzat din cauza nerespectării principiului egalității de tratament, de a avea acces la informații deținute de organizatorul acestei formări profesionale în ceea ce privește calificările celorlalți candidați la aceeași formare profesională, pentru a fi în măsură să demonstreze „fapte pe baza cărora se poate prezuma existența unei discriminări directe sau indirecte”, în conformitate cu dispoziția menționată.

Totuși, nu se poate exclude că un refuz de dezvăluire de informații din partea unui pârât, în cadrul demonstrării unor asemenea fapte, ar putea risca să compromită realizarea obiectivului urmărit de directiva menționată și astfel să priveze în special articolul 4 alineatul (1) din aceasta de efectul său util, incumbând

instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă această situație se regăsește în cauza principală.

(a se vedea punctele 38 și 39 și dispozitiv
1)

2. Articolul 4 din Directiva 76/207 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, la formarea și la promovarea profesională, precum și condițiile de muncă și articolul 1 punctul 3 din Directiva 2002/73/CE de modificare a Directivei 76/207 trebuie interpretate în sensul că nu prevăd dreptul unui candidat la o formare profesională de a avea acces la informații deținute de organizatorul acesteia în ceea ce privește calificările celorlalți candidați la aceeași formare profesională, nici atunci când acest

candidat consideră că nu a avut acces la respectiva formare profesională pe baza aceluiași criterii ca și ceilalți candidați și că a fost victima unei discriminări pe criterii de sex, prevăzută la articolul 4, nici atunci când acel candidat se plânge că a fost victima unei discriminări pe criterii de sex, prevăzută la articolul 1 punctul 3, în ceea ce privește accesul la acea formare profesională.

(a se vedea punctul 48 și dispozitiv 2)

3. În cazul în care un candidat la o formare profesională ar putea invoca Directiva 97/80 privind sarcina probei în cazurile de discriminare pe motive de sex pentru a avea acces la informații deținute de organizatorul acestei formări profesionale în ceea ce privește calificările celorlalți candidați la aceasta, dreptul de acces respectiv poate fi afectat de normele dreptului Uniunii aplicabile în materie de confidențialitate.

Astfel, atunci când apreciază dacă un refuz de dezvăluire de informații din partea unui pârât, în cadrul demonstrării unor fapte pe baza cărora se poate prezuma existența unei discriminări, riscă să compromită realizarea obiectivului urmărit de Directiva 97/80 și astfel să priveze în special articolul 4 alineatul (1) din această directivă de efectul său util, instanțele judecătorești naționale sau celelalte

autorități competente trebuie să ia în considerare regulile de confidențialitate care decurg din actele dreptului Uniunii, precum Directiva 95/46 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, și Directiva 2002/58 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice). Protecția datelor cu caracter personal este de asemenea prevăzută la articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(a se vedea punctele 54-56 și dispozitiv 3)

4. Obligația prevăzută la articolul 267 alineatul (3) TFUE nu diferă după cum există, în statul membru avut în vedere, un sistem juridic de tip acuzatorial sau un sistem juridic de tip inchizitorial.

Articolul 267 TFUE conferă instanțelor naționale posibilitatea, iar, în anumite circumstanțe, le impune obligația efectuării unei trimeri preliminare în cazul în care instanța constată, fie din oficiu, fie la cererea părților, că fondul litigiului privește un aspect vizat la primul paragraf al acestui articol. Rezultă astfel că instanțele naționale beneficiază

de cea mai largă posibilitate de a sesiza Curtea în măsura în care consideră că o cauză pendinte ridică probleme privind interpretarea sau aprecierea validității dispozițiilor dreptului Uniunii care necesită pronunțarea unei decizii de către acestea.

În plus, trimiterea preliminară se întemeiază pe un dialog între instanțe, a cărui declanșare depinde în întregime de aprecierea pe care o face instanța națională asupra pertinentei și a necesității trimiterii menționate. Astfel, deși aparține instanței naționale competența de a aprecia dacă interpretarea unei norme de drept al Uniunii este necesară pentru a-i permite soluționarea litigiului dedus judecății sale, în considerarea

mecanismului procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE, incumbă aceleiași instanțe sarcina de a decide în ce mod trebuie formulate aceste întrebări. Deși instanța respectivă este liberă să invite părțile din litigiul cu care este sesizată să sugereze formulări susceptibile să fie reținute pentru enunțarea întrebărilor preliminare, nu este mai puțin adevărat că numai ei îi incumbă sarcina de a decide în cele din urmă atât forma, cât și conținutul acestora.

(a se vedea punctele 61 și 63-66 și dispozitiv 4)